

Bilag 9.

KREDITFORENINGERNES STÅENDE FÆLLESUDVALG

Den 27. januar 1970.

På grundlag af den i november 1969 af et embedsmandsudvalg udarbejdede redegørelse vedrørende obligationsmarkedets forhold har regeringen den 9. december 1969 fremsat lovforslagene nr. 79, 80 og 81 om ændring af lovene om kredit- og hypotekforeninger samt om boligbyggeri. De nye love er ifølge lovforslagene tænkt sat i kraft den 1. februar 1970.

Disse lovforslag indeholder først og fremmest regler om afkortning af løbetiderne og nedsættelse af lånegrænserne for lån, der ydes af kredit- og hypotekforeningerne samt de til finansiering af nyt boligbyggeri m. v. oprettede reallånefonde.

Efter lovforslagenes fremsættelse har den af boligministeren i 1966 nedsatte Realkreditkommission afgivet betænkning. I denne betænkning indeholdes bl. a. forslag om andre lånegrænser og løbetider end dem, der fremgår af lovforslagene. Også spørgsmålene om den organiserede realkredits struktur og låneformer m. fl. spørgsmål behandles i betænkningen. Kreditforeningernes stående Fællesudvalg må forvente, at Realkreditkommissionens betænkning vil danne grundlag for en ny realkreditlovgivning med virkning fra 1. oktober 1970 eller 1. januar 1971, og tillader sig derfor at henstille, at behandlingen af de ovenfor omtalte lovforslag nr. 79-81 sammenkædes med behandlingen af den kommende samlede realkreditlovgivning.

I denne forbindelse skal vi anføre, at Kreditforeningernes stående Fællesudvalg, herunder Husejernes Kreditkasse, vil være villigt til at træde i forhandling med boligministeriet som tilsynsmyndighed for realkreditinstitutionerne om en eventuel *aftale om midlertidige overgangsbestemmelser gældende for disse institutioners virksomhed* i tiden, indtil den af Realkreditkommissionens betænkning følgende almindelige realkreditlovgivning træder i kraft.

Selv om en aftale af denne karakter principielt må hvile på de nugældende bestemmelser, er Kreditforeningernes stående Fællesudvalg indforstået med, at *hovedprincipperne i Realkreditkommissionens betænkning*, herunder navnlig en afkortning af løbetiderne for de længst løbende lån, indgår deri.

Som begrundelse herfor skal vi anføre, at en aftale vil være mere hensigtsmæssig end en lov, når talen er om en regulering, der efter sin natur er midlertidig. Hertil kommer, at det vil være nødvendigt for folkettingen at underkaste en lang række enkeltheder i lovforslagene en mere grundig overvejelse for at undgå urimelige resultater. Dette gælder ikke mindst med hensyn til spørgsmålene om realkreditlånenes løbetid og lånegrænser. Kreditforeningerne finder, at lovforslagene bør overvejes i lyset af de undersøgelser og drøftelser, der har fundet sted i Realkreditkommissionen, og som ligger til grund for denne kommissions forslag.

En aftale af den nævnte art ville på en praktisk måde — uden direkte at stå som en videreførelse af aftalerne mellem institutterne og Nationalbanken — medvirke til, at ny usikkerhed blandt lånsøgerne og på kapital- og pengemarkedet undgås, idet den bedre end de fremlagte lovforslag kan lette overgangen til den endelige lovgivning.

I bilaget til nærværende skrivelse har Kreditforeningernes stående Fællesudvalg i øvrigt fremsat en række bemærkninger til forslagene af mere teknisk karakter. Af disse skal vi særlig henlede opmærksomheden på afsnit i), der omhandler ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelserne. Kreditforeningerne må lægge megen vægt på, at lovgivningen ikke udformes på en sådan måde, at den kommer til at hindre låneinstitutterne i at vedstå tilsagn over for bygherrer, eksempelvis større almenyttige eller private byggeforetagender, som har igangsat eller afholdt betydelige udgifter til projektering af